

อภิปรายผล

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะนำคำที่อยู่ในข่ายสงสัยว่าเป็นคำยืมภาษามลายู ซึ่งรวบรวมมาจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ 12 รายการ จำนวน 643 คำ มาคัดเลือกเอาคำที่มีใช้อยู่ในภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีในปัจจุบัน เพื่อวิเคราะห์ว่าคำใดเป็นคำที่ยืมมาจากภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี คำใดเป็นคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และศึกษาว่าในการใช้คำยืมและคำที่ใช้ร่วมกันนั้นมีการปรับการออกเสียงให้เข้ากับระบบเสียงของภาษาไทยหรือไม่ อย่างไร ตลอดจนศึกษาถึงความหนาแน่นของการใช้คำ เหล่านั้นในพื้นที่ของภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และในพื้นที่ของภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป โดยใช้หลักเกณฑ์และทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเพื่อทดสอบจำนวน 5 สมมติฐาน ซึ่งจะได้อภิปรายผลการทดสอบสมมติฐานทั้ง 5 ข้อตามลำดับดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 กล่าวว่า ภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ อันได้แก่ จังหวัดนราธิวาส ยะลา และปัตตานี มีคำยืมมาจากภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี และมีคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ อยู่จำนวนหนึ่ง ผลการพิจารณาคำยืมและคำที่ใช้ร่วมกันตามหลักเกณฑ์ที่ได้อ้างไว้พบว่า คำที่มีใช้อยู่ในภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีในปัจจุบันจำนวน 400 หน่วยอรรถ ในจำนวนนี้เป็นคำที่ยืมมาจากภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี 352 หน่วยอรรถ และเป็นคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ 48 หน่วยอรรถ คำที่ยืมมาจากภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีในงานวิจัยฉบับนี้ กระจายกันตามหมวดคำต่าง ๆ ครอบคลุมทั้ง 13 หมวดตามที่ผู้วิจัยได้แบ่งหมวดหมู่ไว้ คือ ชื่อพืช ชื่อสัตว์ เครื่องมือเครื่องใช้ คำกริยา คำวิเศษณ์ อาหารการกิน ธรรมชาติและปรากฏการณ์ธรรมชาติ คำเรียกเครื่องนุ่งห่มและเครื่องประดับต่าง ๆ คำเรียกเครือญาติ คำนำหน้าชื่อบุคคล คำที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ ศาสนา ประเพณี และพิธีกรรมต่าง ๆ เบ็ดเตล็ด ชื่อสถานที่ และคำที่ใช้ในวรรณคดีไทย ส่วนคำที่ใช้ร่วมกัน

ระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ นั้น กระจายกันตามหมวดคำต่าง ๆ 7 หมวดคำ คือ ชื่อพืช ชื่อสัตว์ เครื่องมือเครื่องใช้ คำกริยา อาหาร การกิน ธรรมชาติและปรากฏการณ์ธรรมชาติ และเบ็ดเตล็ด ผลการวิจัยจึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1

สมมติฐานที่ 2 กล่าวว่า การใช้คำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีและคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการปรับการออกเสียงให้เข้ากับระบบเสียงภาษาไทย ผลการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาที่ได้คัดเลือกไว้ตามพื้นที่ภาษาที่กำหนดไว้คือ พื้นที่ของภาษาไทยถิ่นตากใบ ภาษาไทยถิ่นสายบุรี ภาษาไทยถิ่นพิเทม ภาษาไทยถิ่นปัตตานี ภาษาไทยถิ่นยะลา และภาษาไทยถิ่นไต่หัวไปี พบว่าแต่ละพื้นที่ของภาษาไทยถิ่นเหล่านี้ ได้มีการปรับการออกเสียงให้เข้ากับระบบเสียงในภาษาไทย เช่น หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีในงานวิจัยฉบับนี้มี 21 หน่วยเสียง คือ /p-/ , /b-/ , /t-/ , /d-/ , /k-/ , /g-/ , /ʔ-/ , /s-/ , /x-/ , /ʃ-/ , /h-/ , /c-/ , /j-/ , /m-/ , /n-/ , /ŋ-/ , /l-/ , /r-/ , /w-/ และ /y-/ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ตรงกับหน่วยเสียงในภาษาไทย และคนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้สามารถออกเสียงเหล่านี้ได้สะดวกมี 16 หน่วยเสียง คือ /p-/ , /b-/ , /t-/ , /d-/ , /k-/ , /ʔ-/ , /s-/ , /h-/ , /c-/ , /m-/ , /n-/ , /ŋ-/ , /l-/ , /r-/ , /w-/ และ /y-/ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ไม่ตรงกับหน่วยเสียงในภาษาไทยและคนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ออกเสียงไม่ได้หรือออกได้ยาก มี 5 หน่วยเสียง คือ /g-/ , /x-/ , /ʃ-/ , /j-/ และ /ŋ-/ คนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้พยายามออกเสียงเหล่านี้ให้เหมือนหรือใกล้เคียงที่สุด เช่น เสียง /g-/ (มป.) คนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จะสามารถออกเสียงได้ชัดเจน เสียง /x-/ (มป.) จะออกเสียงเป็น /k-/ หรือ /kh-/ เสียง /j-/ (มป.) จะออกเสียงเป็น /y-/ หรือ /ch-/ เสียง /ŋ-/ (มป.) จะออกเสียง /ch-/ หรือ /y-/ ส่วนเสียง /ʃ-/ ในภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีตรงกับเสียง /r/ ในภาษามลายูมาตรฐาน คนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จึงออกเสียง /ʃ-/

เป็นเสียง /r-/ หรือ /l-/ ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายนั้น ในภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีมีเพียง 3 หน่วยเสียง คือ /-ʔ/, /-h/ และ /-ŋ/ ในขณะที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของภาษาไทยมีถึง 9 หน่วยเสียง คือ /-p/, /-t/, /-k/, /-ʔ/, /-m/, /-n/, /-ŋ/, /-w/ และ /-y/ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ตรงกันคือ /-ʔ/ และ /-ŋ/ คนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จะออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้ายเป็นหน่วยเสียงเหล่านี้ ตรงกับภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี และในอีกหลาย ๆ คำที่ภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้พยายามออกเสียงพยัญชนะท้ายคำของคำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี โดยออกเสียงเหมือนกับภาษามลายูมาตรฐาน ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ไม่มีในภาษาไทยคือ /-h/ คนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จะออกเป็นเสียง /-ʔ/ หรือไม่ก็ออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำที่มี /-h/ เป็นพยัญชนะท้ายเป็นเสียงอื่นที่ตรงกับเสียงพยัญชนะท้ายในภาษามลายูมาตรฐาน ในเรื่องของสระท้ายคำก็เช่นเดียวกัน หน่วยเสียงที่เป็นสระเดี่ยวของภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี 7 หน่วยเสียง คือ /-i:/, /-e:/, /-ɛ:/, /-a:/, /-u:/, /-o:/ และ /-ɔ:/ ตรงกับหน่วยเสียงสระในภาษาไทย ซึ่งนอกจากคนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จะออกเสียงตรงกับภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีแล้ว บางคำคนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ก็ออกเสียงพยัญชนะท้ายคำเพิ่มเข้าไปโดยที่ออกเสียงพยัญชนะท้ายคำเหล่านั้น ตรงกับภาษามลายูมาตรฐาน สระท้ายคำในภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีที่เป็นสระเรียง 1 หน่วยเสียง คือ /-a:e:/ ซึ่งไม่มีในภาษาไทย คนไทยถิ่นจะออกเสียงคำนี้เป็น /-ay/, /-a:y/ หรือแทรกเสียง /h/ เข้าไปเป็น /-a:he:/ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การใช้คำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี และการใช้คำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น มีการปรับการออกเสียงให้เข้ากับระบบเสียงภาษาไทย นอกจากนี้งานวิจัยชิ้นนี้พบว่า ภาษามลายูมาตรฐานมีอิทธิพลต่อการปรับการออกเสียงคำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีและคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ของคนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มาก ซึ่งอันที่จริงแล้ว คนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ อยู่ร่วมกับคนไทยมุสลิมที่ใช้ภาษา

มลายูท้องถิ่นปัตตานีในชีวิตประจำวันมานาน ในการสื่อสารต่อกัน ภาษาหูกจึงน่าจะมีอิทธิพลต่อภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มากกว่า แต่ที่เป็นดังนี้เพราะศัพท์บางคำ เช่น คำในหมวดชื่อบ้านนามเมือง และคำในหมวดวรรณคดี ภาษาไทยจำเป็นต้องบันทึกเป็นภาษาเขียน ภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีไม่มีภาษาเขียน จึงต้องบันทึกตามภาษาเขียนของภาษามลายูมาตรฐานที่เขียนด้วยอักษรโรมัน โดยถอดเป็นภาษาไทยตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถาน ดังนั้นจึงมีคำยืมและคำที่ใช้ร่วมกันจำนวนหนึ่งที่คนไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ออกเสียงใกล้เคียงกับภาษามลายูมาตรฐานมากกว่าภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี อย่างไรก็ตามการบันทึกเป็นภาษาเขียนก็ถือว่าเป็นการปรับเสียงภาษามลายูให้เข้ากับระบบเสียงในภาษาไทย ดังนั้นผลการวิจัยจึงสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานที่ 3 กล่าวว่า การใช้คำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี และคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการเปลี่ยนรูปคำ ผลการวิจัยพบว่าการใช้คำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี และคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในแต่ละถิ่นที่กำหนดเป็นพื้นที่เก็บข้อมูลนั้นส่วนใหญ่รูปคำจะเป็นคำ 2 พยางค์ ตรงกับคำในภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี แต่มีอยู่จำนวนหนึ่งที่มีการเปลี่ยนรูปคำไปบ้าง เช่น มีการรวบพยางค์ จาก 2 พยางค์ ทั้งในคำ 2 พยางค์และ 3 พยางค์ ของภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีเป็นคำควบกล้ำ มีการลดพยางค์จากภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี มีการเพิ่มพยางค์จากภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี และมีการสับลำดับคำ ส่วนใหญ่จะเป็นการลดพยางค์จาก 2 หรือ 3 พยางค์เหลือพยางค์เดียว เข้ากับลักษณะของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาคำโดด ผลการวิจัยจึงสรุปได้ว่าสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานข้อที่ 4 กล่าวว่า การใช้คำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี และคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย ผลการวิจัยพบว่าการใช้คำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี และคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น

ส่วนใหญ่ความหมายจะตรงกับความหมายในภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี แต่มีอยู่จำนวนหนึ่งที่มีความหมายแคบเข่าจำนวน 27 หน่วยอรรถ ความหมายกว้างออก 1 หน่วยอรรถ และความหมายย่ำที่ 13 หน่วยอรรถ สาเหตุที่คำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีและคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการเปลี่ยนแปลงทางความหมายมีจำนวนไม่มากนัก เป็นเพราะศัพท์เหล่านั้นเป็นวิสามานยนาม เช่น ชื่อพืช ชื่อสัตว์ ชื่อเครื่องมือเครื่องใช้ ฯลฯ เสียเป็นส่วนใหญ่ ในส่วนที่เป็นคำในหมวดอื่นก็มีการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย ผลการวิจัยจึงสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานที่ 5 กล่าวว่า คำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี และคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการใช้อย่างหนาแน่นในภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และค่อย ๆ ลดความหนาแน่นลงในภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ผลการวิจัยพบว่าการใช้คำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี และคำที่ใช้ร่วมกันระหว่างภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีกับภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีมากที่สุดในพื้นที่ของภาษาไทยถิ่นพิเทน 97% อันดับต่อไปคือพื้นที่ของภาษาไทยถิ่นสายบุรี 94% พื้นที่ของภาษาไทยถิ่นตากใบ 78.25% พื้นที่ของภาษาไทยถิ่นปัตตานี 77.25% พื้นที่ของภาษาไทยถิ่นยะลา 75.75% และพื้นที่ของภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป 69% ผลการวิจัยจึงสรุปได้ว่าสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5